

Ալեքսանդր Ծատուրյան

Վաստակ

Հո՛գ չէ, տանջվի՛ր, չարքա՛շ մշակ, քրտինք թափիր դու անվերջ,
Թո՛ղ քրտինքովդ մայր-երկիրը կշտանա.

Չուր չի անցնիլ քո տանջանքը. այնտեղ երկրի կրծքի մեջ

Քո քրտինքը նոր ուժ, նոր կյանք կստանա:

Տանջվի՛ր, եղբա՛յր, ուրախ սրտով. քո տանջանքում քրտնալից

Կա սուրբ վաստակ. երկնքիցն է նա օրհնված.

Թափի՛ր քրտինք, երկրի մշա՛կ, մայր-երկիրը յուր կրծքից

Քեզ լիառատ կը պարգևե արդար հաց:

1890, 6 հուլիսի